

Arrest

nr. 138 884 van 19 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 februari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 februari 2015.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mr. B. LOOS, die loco advocaat Kati VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, van Afghaanse nationaliteit, verklaart geboren te zijn in Kabul en opgegroeid te zijn in het dorp X district Aryoub Zazi (Jaji), in de provincie Paktya.

1.2. Hij diende 2 januari 2013 een eerste asielaanvraag in die op 8 november 2013 werd afgewezen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Het beroep werd door Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) verworpen op 8 april 2014 bij arrest nr.X.

1.3. Op 23 april 2014 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 12 juni 2014 nam de CGVS een beslissing tot weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing maar vertrok naar Italië. Verzoeker werd door de Italiaanse autoriteiten naar België teruggestuurd.

1.4. Verzoeker bleef illegaal op het grondgebied en werd op 27 januari 2015 naar aanleiding van een controle door de politie opgepakt en overgebracht naar het gesloten centrum om verzoeker van het grondgebied te verwijderen. Verzoeker diende op 4 februari 2015 een derde asielaanvraag in.

1.5. Op 10 februari 2015 nam de CGVS een beslissing tot weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

1.6. Dit is de bestreden beslissing en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Kabul. U groeide op in de provincie Paktya, district Aryoub Zazi (Jaji) in het dorp Belawoot. U bent Pashtoen van etnische origine. Uw vader was lang geleden in Kabul bij de politie maar keerde terug naar Belawoot. U was toen nog erg jong.

Uw vader oefende sindsdien geen officiële job meer uit en behoorde in zijn latere jaren tot de ouderlingen van het dorp. Jullie hadden voldoende gronden. U moest toezien op het huishouden en de gasten ontvangen.

U bent gehuwd, zonder kinderen. Uw vrouw bleef in Afghanistan. U verklaarde een broer te hebben die als vertaler voor de Amerikanen werkte. U verklaarde ook drie getrouwde zussen te hebben, waarvan er één in Kabul woont. Uw andere zussen wonen in het buitenland, namelijk in het Verenigd Koninkrijk en in de Verenigde Staten. U verklaarde dat u uw land diende te ontvluchten uit vrees voor de Taliban nadat uw vader door hen werd vermoord en uitgelekt was dat uw broer als tolk voor de Amerikanen werkte.

U verklaarde dat uw vader de belangrijkste initiatiefnemer was voor de bouw van een meisjesschool in jullie dorp. De werkzaamheden op jullie land waren twintig dagen aan de gang toen uw vader werd gedood door de Taliban. U bevond zich op dat moment in het huis van uw schoonvader, verderop in het dorp. Na de begrafenis vertrok u naar Kabul naar het huis van uw zus. Uw familie achtte uw leven in gevaar en na een maand ondergedoken te hebben geleefd bij uw zus besliste uw oom dat u het land diende te verlaten.

U reisde via Iran en Turkije verder via Griekenland en kwam na ongeveer twee tot drie maanden reizen in België aan, waar u op 2 januari 2013 een eerste asielaanvraag indiende. U legde daarbij volgende documenten neer: uw 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs), de tolkenkaart van uw broer en zijn werkcertificaat, de taskara van uw vader, zijn diploma en wapenvergunning.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 8 november 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) nam met het arrest van 8 april 2014 een gelijkaardige beslissing. U keerde niet terug naar uw land van herkomst.

Op 23 april 2014 diende u een tweede asielaanvraag in. U verwees daarbij naar de problemen die u tijdens de eerste asielprocedure al uiteenzette. U herhaalde dat uw vader en uzelf de bouw van een meisjesschool steunden. Uw vader zou om die reden door de Taliban zijn vermoord. U stelde ook dat u, in tegenstelling tot wat het CGVS in de eerste weigeringsbeslissing opperde, onmogelijk in Kabul kon gaan wonen. Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u enkele nieuwe documenten neer. Het ging om zes foto's waarop onder meer de meisjesschool (in opbouw) te zien was en een brief van het Ministerie van Onderwijs, waarin uw vader bedankt werd voor het schenken van het stuk grond waarop zou worden gebouwd.

Het CGVS nam op 12 juni 2014 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een (meervoudige) asielaanvraag. Tegen deze beslissing bent u niet in beroep gegaan. U verliet België en ging naar Italië. Uw vingerafdrukken werden er op 28 juli 2014 genomen. De Italiaanse autoriteiten hebben u naar België teruggestuurd. Op 27 januari 2015 werd u in Antwerpen betrapt op zwartrijden. U werd overgebracht naar het Gesloten Centrum te Merksplas, waar u op 4 februari 2015 een derde keer asiel heeft gevraagd.

U verwijst nogmaals naar uw problemen met de Taliban. U verklaart dat uw leven in gevaar is en stelt dat u dit middels een dreigbrief van de Taliban kan staven. U legt dit document evenwel niet voor.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de

zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielerzoek niet in overweging. Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielerlaas dat u in het kader van uw eerste aanvraag hebt uiteengezet, met name de problemen die uw familie met de Taliban zou hebben gekend omwille van de tolkenactiviteiten van uw broer en omwille van jullie engagement bij de bouw van een meisjesschool, moet worden beklemtoond dat uw eerste aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de RvV werden bevestigd.

Het CGVS nam al op 8 november 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en merkte daarbij onder meer op dat het niet aannemelijk is dat uw vader plannen had om een meisjesschool te openen in uw dorp van herkomst en dat u evenmin de activiteiten van uw broer als tolk voor de internationale troepen kon toelichten middels coherente en gedetailleerde verklaringen. Gezien er geen geloof kon worden gehecht aan de activiteiten van uw vader, noch van uw broer, kon evenmin geloof gehecht worden aan de problemen met de Taliban die u ten gevolge van die activiteiten zou hebben ondervonden. De RvV nam in het arrest van 8 april 2014 de argumentatie van het CGVS over.

Naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag kwam het CGVS tot het besluit dat de door u neergelegde documenten (foto's, dankbrief) allerm minst konden overtuigen. Tegen deze beslissing heeft u geen beroep ingediend.

De vaststelling dat u heden nogmaals verklaart dat uw leven in gevaar is en dat u door de Taliban wordt gevisieerd, kan de eerdere appreciaties van de Belgische asielinstanties evenmin weerleggen. Het louter herhalen van uw asielmotieven kan de geloofwaardigheid ervan niet herstellen.

Wat betreft uw verklaring als zou u heden in het bezit zijn van een dreigbrief van de Taliban die uw vrees kan staven, dient te worden opgemerkt dat u deze brief niet heeft voorgelegd. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat u in het gesloten centrum niet in het bezit bent van dit document. Bovendien kan nog worden opgemerkt dat dergelijke dreigbrief uw relaas slechts kan staven bij geloofwaardige verklaringen, wat zeker niet het geval is gebleken.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghansen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 25 juni 2014 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Kabul Stad dd. 10 september 2014) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus

2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de beslissing tot weigering van inoverwegingname van uw meervoudige asielaanvraag d.d. 12 juni 2014 argumenteerde het CGVS dat u over een redelijk vestigingsalternatief in de hoofdstad Kabul beschikt. U brengt heden geen (nieuwe) elementen aan waaruit zou blijken dat dit vestigingsalternatief niet langer toepasselijk of redelijk zou zijn. Bijgevolg kan de eerdere argumentatie van het CGVS hieronder worden overgenomen. Deze argumentatie luidt als volgt:

Uit uw verklaringen van 21 februari 2013 is gebleken dat u over een functionerend netwerk in Kabul, uw geboorteplaats, beschikt. Immers, u stelde tijdens dat gehoor een zus in Kabul te hebben. U verklaarde niet bij uw zus te kunnen blijven omdat die haar eigen familie heeft. Nochtans gaf u aan dat er voldoende nauwe banden zijn met uw zus: u zou er immers een maandlang verbleven hebben voor uw komst naar Europa (gehoorverslag CGVS 21/02/2013, p.7) én uw zus zou u de nodige documenten voor uw asielaanvraag hebben bezorgd (gehoorverslag CGVS 21/02/2013, p.5). U maakte het niet aannemelijk dat zij nu plots elke hulp aan haar broer zou weigeren. Heden verklaart u dat het CGVS er tijdens de eerste asielprocedure ten onrechte van uitging dat uw zus in de stad Kabul woont. U corrigeert en verklaart dat zij eigenlijk woonachtig is in Charasyab, een district van de provincie Kabul (DVZ, 07/05/2014, punt 15). Dit is evenwel in strijd met uw eerdere verklaringen, toen u uitdrukkelijk zei dat uw zus in de wijk Karte Naw in Kabul woont (gehoorverslag CGVS 21/02/2013, p.2). De aanwezigheid van familie in de hoofdstad Kabul kan uw integratie aldaar faciliteren. Bovendien dient te worden opgemerkt dat u een gedegen opleiding genoten heeft. U liep naar eigen zeggen school tot de tiende graad (gehoorverslag CGVS 21/02/2013, p.5). U bent geletterd en begrijpt ook Dari, de tweede officiële taal in uw land van herkomst. Uw familie blijkt bovendien financieel draagkrachtig. De vaststelling dat de kinderen in het gezin konden studeren, dat u zelf aangeeft dat uw familie over voldoende gronden beschikte en dat u naar eigen zeggen niet eens hoefde te werken om in het levensonderhoud van uw familie te voorzien (gehoorverslag CGVS 21/02/2013, p.3), zijn hiervan een bevestiging.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande op 5 februari 2015 het volgende vastgesteld heeft: "Er is geen probleem van non-refoulement, de betrokkene heeft in geen enkele procedure een probleem van 3 EVRM aangehaald".

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing geen schorsend beroep kan worden ingediend aangezien u zich in een situatie bevindt zoals vermeld in artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering en het minstens een tweede beslissing tot niet-inoverwegingneming betreft.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending “van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel en zoals vervat in artikel 41. 2 ,a) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna “het Handvest”), schending van artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (KB van 11 juli 2003), van artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) en van de samenwerkingsplicht, schending van artikel 3 EVRM juncto artikel 13 EVRM en schending van artikel 48/3t.e.m. artikel 48/7 en artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en van de zorgvuldigheidplicht, het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel”.

2.1.1. Verzoeker wijst erop dat verweerder *in casu* niet moest oordelen of verzoeker ten gronde in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Op grond van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet diende verweerder na te gaan of er in hoofde van verzoeker nieuwe elementen aan de orde zijn of door hem zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Verzoeker meent dat verweerder nog niet mag oordelen over de grond van de zaak, maar enkel over de aanwezigheid van nieuwe elementen.

Verwijzend naar de Vreemdelingenwet en de Artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU (Kwalificatierichtlijn) en “artikels 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen” stelt verzoeker dat hiertoe alle relevante elementen moeten beoordeeld worden en wijst er op dat “Het Hof van Justitie heeft in de zaak van 22 november 2012, *M. M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland en Attorney General, C-277/11*” in dit opzicht nog op de samenwerkingsplicht heeft gewezen. Ten slotte wijst verzoeker op artikels 41 en 51 van het Handvest en “artikel 16 van de herschikte Procedurerichtlijn”.

Verzoeker vervolgt: “Verwerende partij stelt dat Kaboel een redelijk en veilig intern vluchtalternatief vormt voor en veilig intern vluchtalternatief vormt voor verzoeker.

In zijn gehoor van 21.2.2013 gaf verzoeker aan dat zijn vrouw, N., in Paktya, Belawoot dorp, woont.

Uw Raad heeft eerder al bevestigd dat bij het bepalen van een intern vestigingsalternatief er rekening dient gehouden te worden met het bestaan van een kerngezin en dat er dient aangetoond te worden hoe dit kerngezin, of andere afhankelijke familieleden, het intern vestigingsalternatief kunnen bereiken (zie RvV 126 571 van 2 juli 2014). Er mag van hen immers niet verwacht worden dat zich door onveilig gebied begeven.

Verwerende partij is verplicht om rekening te houden met verzoekers achtergrond en familiale situatie op grond van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, artikel 27 van het KB van 2003 en op grond van artikel 48/5 Vw. en de richtlijnen van UNHCR in verband met het bepalen van een intern vestigingsalternatief.

Er kan van verzoeker niet redelijkerwijze verwacht worden om zich naar Kaboel te begeven. Verzoeker dient op zijn minst de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te krijgen. (...) Dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het aanvullende schrijven van 6 februari 2015 en met de verblijfplaats van verzoekers gezin maakt daarenboven een schending uit van de zorgvuldigheidsplicht. Op zijn minst diende verwerende partij hieromtrent te motiveren, quod non”.

Voorts wijst verzoeker op het hoorrecht, zoals vervat in artikel 41 van het Handvest? dat volgens hem primeert op nationale bepalingen. Verzoeker verwijst dienaangaande naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie. Verzoeker meent dan ook dat het hoorrecht van toepassing is in zijn geval en: *“Verwerende partij lijkt niet op de hoogte te zijn van het begeleidend schrijven dat verzoekers raadsman heeft overgemaakt. Indien verzoeker gehoord werd had hij verwerende partij hier natuurlijk op kunnen wijzen. De kans is overigens meer dan reëel dat de verwerende partij een andere beslissing zou genomen hebben in dat geval. Indien verzoekende partij haar hoorrecht zoals gegarandeerd door het Handvest had kunnen uitoefenen was verwerende partij tot een andere beslissing gekomen.*

Verzoeker is niet voldoende in de gelegenheid gesteld om zo volledig mogelijk de tot staving van het verzoek noodzakelijke elementen aan te voeren, overeenkomstig artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU. Verzoeker werd niet in de gelegenheid gesteld om uitleg te geven over eventueel ontbrekende elementen en/of over inconsistenties of tegenstrijdigheden in zijn verklaringen.”

Verzoeker meent aldus dat hij wel degelijk nieuwe elementen heeft voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Niet in het minst wezen de voorgelegde elementen er volgens verzoeker op dat er nieuwe elementen aan de orde zijn, en dus onderzocht dienden te worden, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen.

2.1.2. Verzoeker voegt volgende nieuwe stukken bij zijn verzoekschrift: UNHCR, Guidelines on International Protection: “Internal Flight or Relocation Alternative” within the Context of Article 1A (2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees (stuk 2), UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 6 August 2013, HCR/EG/AFG/13/01 (stuk 3) en een kopie van het aanvullend schrijven van 6 februari 2015 (stuk 4).

2.2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2. Na lezing van de bestreden beslissing en het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn derde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste

en tweede asielaanvraag heeft uiteengezet, met name dat zijn vader problemen had met de Taliban omwille van zijn steun aan de bouw van een meisjesschool en om die reden door de Taliban werd vermoord. Hij herhaalt bij zijn derde asielaanvraag dat ook hijzelf identieke problemen had met de Taliban en een dreigbrief van de Taliban heeft gekregen die niet wordt voorgelegd. Verzoeker is tevens van oordeel dat hij geen intern vestigingsalternatief heeft in Kabul.

2.3. In het arrest van de Raad nr. 122223 van 8 april 2014 werd geen geloof gehecht aan verzoekers asielrelaas omdat vooreerst *“niet aannemelijk is dat zijn vader plannen had om een meisjesschool te openen in zijn dorp van herkomst. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers verklaringen dienaangaande opvallend vaag en weinig plausibel zijn. Zo kan verzoeker als enige nog thuiswonende zoon niet verduidelijken wie betrokken was bij het initiatief om de school te openen (gehoorverslag 21 februari 2013, p. 5). Ook merkte de commissaris-generaal terecht op dat het niet plausibel is dat verzoekers vader zijn plan zou willen doorvoeren zonder instemming van de raad van ouderen van het dorp. Het bouwen van een meisjesschool in een afgelegen Pashtoendorp in een door taliban gedomineerde provincie als Paktya is immers geen gewoon initiatief, waardoor het niet geloofwaardig is dat zijn vader zoiets op zijn eentje zou doen zonder de zaak te hebben bepleit en besproken met de ouderlingen van het dorp, waartoe hij zelf behoorde. Verzoekers verweer hiertegen, namelijk dat hij “een man van weinig woorden” is, doet geen afbreuk aan de vele pertinente vaststellingen die de commissaris-generaal ter zake in zijn beslissing opnam, en die allen steun vinden in het gehoorverslag. Aan verzoekers bewering dat zijn vader van plan was een meisjesschool te openen kan dan ook geen enkel geloof gehecht worden.*

Uit het gehoorverslag blijkt verder dat verzoeker evenmin de activiteiten van zijn broer als tolk voor de internationale troepen kon toelichten met coherente en gedetailleerde verklaringen. Zo bleek verzoeker niet te weten in welke concrete omstandigheden zijn broer Engels had geleerd en bleek hij niet bij machte om te verduidelijken voor welke opeenvolgende werkgevers hij zou hebben gewerkt, noch waar hij op het moment van het gehoor concreet verbleef (ibid. p. 3 – 4). Het is niet aannemelijk dat verzoeker, als enige nog inwonende zoon van het huisgezin, dermate onwetend zou zijn over de controversiële opleiding en carrière van zijn broer, die slechts twee jaar ouder is dan hem. (...) Temeer nu verzoeker eerder bij het Commissariaat-generaal geenszins kon aangeven met wie hij eerst werkte, met de Amerikanen of de Canadezen, noch waar hij werkte, enkel dat hij vanuit Kabul naar diverse plaatsen werd uitgestuurd (ibid., p.4). (...) Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan de activiteiten van verzoekers vader, noch van zijn broer, kan evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die verzoeker ten gevolge van die activiteiten zou ondervinden vanwege de taliban.”.

2.4. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”.*

2.4.1. Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen

bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.5. Waar verzoeker stelt dat hij niet werd gehoord over de nieuwe elementen, wijst de Raad erop dat luidens rechtspraak van het Hof van Justitie de beoordeling of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet gebeuren aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, r.o. 34). In het bijzonder leidt het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38-39 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, punt 80).

2.5.1. Artikel 32.3 van Richtlijn 2005/85/EG voorziet in de mogelijkheid van een voorafgaand onderzoek met betrekking tot de vraag of er nieuwe elementen aanwezig zijn die relevant zijn met betrekking tot de definitieve uitkomst van een voorgaande asielaanvraag. Het betreft in essentie de vraag of er alsnog pertinente of manifeste redenen zijn die, gelet op de in het kader van de behandeling van de eerdere aanvraag gedane vaststellingen, een internationale beschermingsstatus wettigen. In dit verband bepaalt artikel 34.2 c) van Richtlijn 2005/85/EG ook dat de bevoegde instantie kan afzien van een persoonlijk gehoor. Het is dan ook mogelijk dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van de elementen die aan de minister of diens gemachtigde dienen te worden meegedeeld, zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid, een beslissing neemt (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 22-23*).

2.5.2. Deze mogelijkheid werd voorzien in artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat luidt als volgt: *"In afwijking van § 1 kan de Commissaris-generaal in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet."* Dit artikel werd gewijzigd bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit het Verslag aan de Koning blijkt dat het behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal om te beslissen de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient nog bijkomend te horen en de commissaris-generaal kan oordelen dat hij na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen nader onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht. De commissaris-generaal kan dus afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de Vreemdelingenwet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen. Verzoeker kan dan ook niet volhouden dat de Belgische Staat geen bijzondere regels heeft bepaald nopens de behandeling van meervoudige asielaanvragen en meer bepaald wanneer het horen in dit kader niet vereist zou zijn. Geen enkele rechtsregel schrijft voor dat in de tekst van de bestreden beslissing dient gemotiveerd te worden waarom de commissaris-generaal een persoonlijk gehoor niet noodzakelijk acht.

2.5.3. Aldus kan uit het administratief dossier blijken dat verzoekende partij bij haar eerste asielaanvraag haar identiteit en herkomst en daarbij horende documentatie diende over te maken aan de Dienst Vreemdelingenzaken bij het registreren van haar asielaanvraag en opnieuw in de vragenlijst. Daarna werd verzoekende partij door een gespecialiseerd ambtenaar in asielzaken nog gehoord op het CGVS over alle aspecten van haar asielaanvraag en had verzoekende partij een beroep in volle rechtsmacht waar ze ter terechtzitting de kans kreeg nog mondeling nuttige toevoegingen te doen. Verzoekende

partij heeft een tweede asielaanvraag ingediend en heeft afgezien van de mogelijkheid om tegen de beslissing tot weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag van het CGVS in beroep te gaan. Verzoekende partij diende een derde asielaanvraag in, is genoegzaam bekend met de asielprocedure en was bijgestaan door een advocaat. In zoverre verzoekende partij toch nog meent dat zij onbekend was met de voorwaarden voor het indienen van een herhaalde asielaanvraag? dan werd haar bij de aanvang van de registratie van deze aanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk de opzet gesteld: *“De volgende vragen worden gesteld voor het onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Het CGVS gaat op grond hiervan na of uw aanvraag al dan niet in overweging wordt genomen, rekening houdend met alle elementen in het dossier evenals met voorafgaande asielaanvragen. Het CGVS is niet verplicht om u op te roepen voor gehoor. Het is dan ook essentieel om alle nieuwe elementen ter staving van uw meervoudige asielaanvraag nu reeds aan te brengen of toe te lichten waarom dit niet kan.”*

2.5.4. *In casu* blijkt uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet verzoekers derde asielaanvraag heeft geregistreerd en van verzoeker een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen, en de redenen waarom hij deze elementen niet eerder kon aanbrengen. Deze verklaring werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker ook in het verzoekschrift niet concretiseert welke specifieke omstandigheden hij dan wel nog bijkomend zou hebben aangevoerd bij het opnieuw horen op het CGVS die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name het al dan niet in overweging nemen van zijn derde asielaanvraag. Met de stelling in het verzoekschrift dat indien *“Verwerende partij lijkt niet op de hoogte te zijn van het begeleidend schrijven dat verzoekers raadsman heeft overgemaakt. Indien verzoeker gehoord werd had hij verwerende partij hier natuurlijk op kunnen wijzen. De kans is overigens meer dan reëel dat de verwerende partij een andere beslissing zou genomen hebben in dat geval. Indien verzoekende partij haar hoorrecht zoals gegarandeerd door het Handvest had kunnen uitoefenen was verwerende partij tot een andere beslissing gekomen.”*, kan verzoekende partij geenszins overtuigen nu, zoals onder blijkt, verzoeker slechts beaamt dat hij geen bijkomende stukken heeft, herhaalt wat hij eerder verklaarde en ook de woonplaats van verzoekers echtgenote in het dorp geen nieuw gegeven is. Aldus bevat dit schrijven van verzoekers advocaat geen nieuwe informatie, noch doet dit af van de bevindingen van de commissaris-generaal.

2.6. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft met betrekking tot de door verzoeker in het kader van zijn huidige asielaanvraag aangebrachte motieven geoordeeld als volgt:

“Het CGVS nam al op 8 november 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en merkte daarbij onder meer op dat het niet aannemelijk is dat uw vader plannen had om een meisjesschool te openen in uw dorp van herkomst en dat u evenmin de activiteiten van uw broer als tolk voor de internationale troepen kon toelichten middels coherente en gedetailleerde verklaringen. Gezien er geen geloof kon worden gehecht aan de activiteiten van uw vader, noch van uw broer, kon evenmin geloof gehecht worden aan de problemen met de Taliban die u ten gevolge van die activiteiten zou hebben ondervonden. De RvV nam in het arrest van 8 april 2014 de argumentatie van het CGVS over.

Naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag kwam het CGVS tot het besluit dat de door u neergelegde documenten (foto's, dankbrief) allerminst konden overtuigen. Tegen deze beslissing heeft u geen beroep ingediend.

De vaststelling dat u heden nogmaals verklaart dat uw leven in gevaar is en dat u door de Taliban wordt gevisieerd, kan de eerdere appreciaties van de Belgische asielinstanties evenmin weerleggen. Het louter herhalen van uw asielmotieven kan de geloofwaardigheid ervan niet herstellen.

Wat betreft uw verklaring als zou u heden in het bezit zijn van een dreigbrief van de Taliban die uw vrees kan staven, dient te worden opgemerkt dat u deze brief niet heeft voorgelegd. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat u in het gesloten centrum niet in het bezit bent van dit document. Bovendien kan nog worden opgemerkt dat dergelijke dreigbrief uw relaas slechts kan staven bij geloofwaardige verklaringen, wat zeker niet het geval is gebleken.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen”. De bestreden beslissing stelt voorts: “Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en

indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is".

2.7. Verzoeker gaat hier niet nader in op het asielrelaas maar meent dat de beoordeling van het intern vluchtalternatief onzorgvuldig en onvoldoende werd onderzocht. Hij stelt: *"De bewijslast dat een plaats als Kaboel een redelijk IVA zou vormen ligt volledig bij de asielinstanties. UNHCR wijst er in haar richtlijnen op dat de bewijslast met betrekking tot een mogelijk IVA bij de asielinstanties en niet bij de asielzoeker ligt".* Verzoeker verwijst naar UNHCR (bijlage 2) en stelt *"In het algemeen vereist UNHCR dat bij de bepaling van de IVA er rekening wordt gehouden verzoekers persoonlijke omstandigheden op volgende wijze" (...)* Een vermoeden van het bestaan van een solidariteitsnetwerk is niet voldoende. Er dient vastgesteld te worden of er bestaande sociale relaties zijn die effectief het verwacht steun kunnen bieden. (...) Wanneer een stad in aanmerking genomen wordt als intern vluchtalternatief, dient de mogelijke verblijfplaats bepaald te worden. Anders is het risico dat de persoon ontheemd zal raken te groot".

2.8. Verzoeker kan theoretische argumenten aanvoeren maar weerlegt hiermee niet de beoordeling van Kabul als intern vluchtalternatief in de bestreden beslissing: *"Uit uw verklaringen van 21 februari 2013 is gebleken dat u over een functionerend netwerk in Kabul, uw geboorteplaats, beschikt. Immers, u stelde tijdens dat gehoor een zus in Kabul te hebben. U verklaarde niet bij uw zus te kunnen blijven omdat die haar eigen familie heeft. Nochtans gaf u aan dat er voldoende nauwe banden zijn met uw zus: u zou er immers een maandlang verbleven hebben voor uw komst naar Europa (gehoorverslag CGVS 21/02/2013, p.7) én uw zus zou u de nodige documenten voor uw asielaanvraag hebben bezorgd (gehoorverslag CGVS 21/02/2013, p.5). U maakte het niet aannemelijk dat zij nu plots elke hulp aan haar broer zou weigeren. Heden verklaart u dat het CGVS er tijdens de eerste asielprocedure ten onrechte van uitging dat uw zus in de stad Kabul woont. U corrigeert en verklaart dat zij eigenlijk woonachtig is in Charasyab, een district van de provincie Kabul (DVZ, 07/05/2014, punt 15). Dit is evenwel in strijd met uw eerdere verklaringen, toen u uitdrukkelijk zei dat uw zus in de wijk Karte Naw in Kabul woont (gehoorverslag CGVS 21/02/2013, p.2). De aanwezigheid van familie in de hoofdstad Kabul kan uw integratie aldaar faciliteren. Bovendien dient te worden opgemerkt dat u een gedegen opleiding genoten heeft. U liep naar eigen zeggen school tot de tiende graad (gehoorverslag CGVS 21/02/2013, p.5). U bent geletterd en begrijpt ook Dari, de tweede officiële taal in uw land van herkomst. Uw familie blijkt bovendien financieel draagkrachtig. De vaststelling dat de kinderen in het gezin konden studeren, dat u zelf aangeeft dat uw familie over voldoende gronden beschikte en dat u naar eigen zeggen niet eens hoefde te werken om in het levensonderhoud van uw familie te voorzien (gehoorverslag CGVS 21/02/2013, p.3), zijn hiervan een bevestiging.*

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan".

2.9. Waar verzoeker meent dat de CGVS niet enkel moet nagaan of verzoeker een valabel vestigingsalternatief heeft, maar ook dat er moet nagegaan worden of de familie van verzoeker hetzelfde vestigingsalternatief kan bereiken, stelt verwerende partij ter terechtzitting dat verzoekende partij hiermee een voorwaarde toevoegt nu de wet geen dergelijke verplichting oplegt en bovendien evenmin UNHCR of rechtspraak dergelijke richting ingaat. Wat betreft verzoekers verwijzing naar een arrest van de RvV kan slechts worden benadrukt dat elke aanvraag individueel wordt beoordeeld en de rechtspraak van de Raad geen precedentenwerking heeft.

2.10. Daargelaten dat uit bovenstaande blijkt dat verzoeker niet aantoont zijn dorp te hebben verlaten uit nood aan bescherming in de zin van artikel 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, wordt in het arrest van de Raad nr. 122223 van 8 april 2014 gesteld: *"Wat betreft het risico in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet merkt de Raad op dat voormeld artikel beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde*

gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging”.

Hieruit blijkt dat indien verzoeker meent niet te kunnen terugkeren naar zijn woonplaats, hij “in voorkomend geval” terecht kan in Kabul. De beoordeling van een intern vestigingsalternatief houdt geenszins in dat de verzoekende partij bij zijn terugkeer naar zijn land van herkomst, zich effectief dient te hervestigen. Enkel wordt *in concreto* nagegaan of zich een dergelijke nood tot hervestigen kan voordoen en alsdan een redelijke hervestiging voorhanden is. *In casu* is het aan verzoeker te beslissen of hij zich bij zijn terugkeer naar Afghanistan zal hervestigen in Kabul of terugkeert naar zijn dorp. Verzoeker gaat er ook aan voorbij dat *in casu* zijn eigen asielaanvraag wordt beoordeeld en niet de bewegingsmogelijkheden of -wensen van zijn echtgenote waarvan naast de beweringen van verzoeker geen gegevens voorhanden zijn. Het komt de CGVS dan ook niet toe hypothetische overwegingen te maken over de deze echtgenote, haar huidige of toekomstige verblijfplaats.

2.11. Verzoeker beperkt zich tot het louter herhalen van zijn voorgehouden vluchtrelaas. Als dusdanig wordt er géén afbreuk gedaan aan de bevindingen van de commissaris-generaal, noch brengt hij elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

2.12. De Raad benadrukt dat de Memorie van Toelichting een niet-limitatieve opsomming bevat van gevallen waarin de nieuwe elementen de kans niet aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. In de bestreden beslissing wordt uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot zijn besluit komt, motieven welke zoals hoger reeds gesteld op generlei wijze worden betwist, laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Zoals omstandig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat, vermogen verzoekers verklaringen en de door hem bijgebrachte documenten immers niet te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem uiteengezette vluchtmotieven.

2.13. Waar verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift slechts stelt dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 3 EVRM en verzoekende partij niet werd gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen alvorens een beslissing te nemen. Verzoeker brengt evenwel geen elementen aan waaruit kan blijken dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling in zijn land van herkomst. In acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede gelet op het gegeven dat, verzoeker indien hij dit wenst, zich kan hervestigen in Kabul zijn er ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.14. Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: “Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning

als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.”.

2.15. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn derde asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.16. De overige argumenten en middelen kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.17. Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. CASTELAIN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. CASTELAIN

K. DECLERCK